

tum individuo huic, quod ei talis excitatio ad verum donetur, ergo est tam propria gratia, sicut illa, quæ ad morale opus postulatur.

37. *Responsum.* — Respondent, concedendo nullam ex his virtutibus naturalibus posse cognosci sine gratia late sumpta pro quolibet beneficio Dei non debito naturæ. Nihilominus fieri posse sine gratia Christi, quia Christus non meruit nobis, nisi auxilium Dei, quod nobis offertur ad recte, pieque vivendum: Auxilium autem illud ad sciendum, vel cognitionem mere speculativam naturalem, vel opera artis, non esse ad pie vivendum, et ideo non dari nobis per Christum. Quia Christus non est mortuus, ut philosophi, vel artifices, sed ut boni, et honesti essemus, ut in simili dixit Augustinus, Epistola 105. Et ideo illud auxilium non potest dici gratia Christi, et consequenter nec absolute gratia, quia gratia simpliciter solum vocatur a Patribus, quæ per Christum, et mortem ejus nobis datur, ut significat Augustinus, Epist. 95, ad Innocentem.

38. *Responsum confutatur.* — Sed hoc responsum non enervat, sed confirmat potius omnia, quæ diximus. Primo, quia ex ipsa responsione constat, magis fugi difficultatem verbis, quam declarari. Nam quod aliqua sit gratia, vel non sit, non pendet ex hoc, quod datur per Christum: vel non datur: quia dare per Christum est respectus quidam ad causam extrinsecam, qui supponit ipsum donum, quod ob meritum Christi datur secundum se esse gratiam, aliunde ergo habet, quod sit gratia independentem ab hoc, quod datur, vel non datur per Christum. Præterea hi auctores in hac ipsa materia docent, neque angelis, neque Adæ in statu innocentiae fuisse datam gratiam per Christum, dicant ergo, sine gratia fuisse conversos ad DEUM, prout oportet ad justitiam, vel salutem. Præterea, vel opera bona moralia considerantur, ut ordinata ad salutem æternam, et aliquo modo utilia et actu conferentia ad ipsam vel solum ut sunt conformia ratione convenientiaque naturæ: Priori modo fatemur cadere sub meritum Christi, tamen eodem modo Philosophia, Rhetorica ordinata ad eundem finem sunt ex meritis Christi, et auxilium, quod datur ad illas sic ad discendas, propter Christum datur. At posteriori modo, qua ratione non datur propter Christum auxilium ad speculationem, ita neque ad quamcumque morale actionem, quæ ad vitam æternam: justificationem et remissionem peccatorum non conducat. Nam (ex eisdem Augustini locis) mortuus est Christus, ut fideles

et sancti essemus, non ut bona naturalia, quæcumque illa sint per se spectata, et sine ordine ad supernaturalia obtineamus. Denique illud beneficium, quod non pertinet ad beneficia gratiæ per Christum, pertinet sine dubio ad ordinem naturæ, daturque ex vi providentiæ naturalis cum distributione accommodata, quam in suo ordine postulat, sine qua esse non potest, ut supra dicebam: unde non est donum simpliciter distinctum a dono creationis, sed cum illo connexum modo supra explicato, et ideo non est proprie gratia, nec per Christum, nec sine Christo. Hoc autem totum commune est illi auxilio, vel excitationi, quæ datur ad sciendum dari materiam primam, et ad volendum dare unam eleemosynam, per se sumptum sine ordine ad salutem æternam: ergo non magis unum est gratia, quam aliud, sed utrumque pertinet ad gratiam creationis, et generalis gubernationis. Et quod unum datur ad perficiendum intellectum in naturalibus, et aliud ad perficiendum voluntatem in una tantum perfectione naturali minima, valde materialis differentia est, quæ profecto ad rationem gratiæ parum conducit.

39. *Objectio.* — Una vero superest objectio, quæ multas ex rationibus factis videtur enervare. Nam, si efficaces essent, probarent gratiam non solum non esse necessariam ad omnia et singula bona opera moralia, verum etiam nullum posse dari opus bonum naturalis ordinis, ad quod sit necessaria gratia: imo neque ad operandum semper bene moraliter collective (ut aiunt) seu nunquam interponendo aliquod peccatum. Consequens est falsum, quia saltem ad eliciendum amorem DEI super omnia, ut est auctor vel finis naturæ, et alia opera ardua, et ad servanda omnia præcepta naturalia collective, est necessaria gratia, ut nunc suppono. Sequela probatur, quia si gratia est necessaria pro uno actu morali, in illa habent locum fere omnia argumenta a nobis facta, quia ex illo inferri potest, gratiæ necessitatem ad aliquem actum non esse ob supernaturalitatem actus, ac proinde ex necessitate gratiæ non posse inferri, dari actus supernaturales, atque ita tolli principale fundamentum, ex quo illos colligimus, et consequenter etiam everti firmum fundamentum, ut asseramus, esse certum, dari habitus infusos, et ita consequenter possunt applicari multa ex dictis. Respondetur negando sequelam, quia rationibus superius factis non probavimus absolute, opus morale non posse ex gratia, vel non posse interdum gratiam esse necessariam

ad aliquod bonum opus morale, sed solum, quod propter solam necessitatem illius congruæ cogitationis, non possit dici ad illud esse necessariam gratiam. Unde cum jam ostensum sit, propter hujusmodi cogitationem non requiri ad singula bona opera moralia aliam specialem motionem internam, absolute concluditur, nec gratiam esse necessariam ad singula opera. Nihilominus ad aliquod opus excellens, aut valde arduum, et ad collectionem præceptorum naturalium servandam, vel opera moralia frequenter sine labe peccati exercenda, necessaria est gratia. Quæ juxta doctrinam Conciliorum non in sola illa cogitatione naturali honesta, sed etiam in speciali illuminatione, inspiratione et protectione DEI consistit. Et quoad hoc genus gratiæ non est eadem ratio de his actionibus gravioribus, seu perseverantia in illis, et de singulis quibuscumque, quia in illis effectibus est longe major et specialis difficultas, quæ sine speciali DEI adjutorio superari non potest. Illa vero necessitas gratiæ ad aliqua opera moralia est quasi per accidens ob extrinsecam impedimenta naturæ corruptæ, datur autem alia necessitas per se ad alia opera bona, quæ oritur ex altitudine finis, cui debent esse proportionata, et ex hac necessitate optime concluditur, talia opera esse in se, et intrinsece supernaturalia. Qualis autem gratia sit necessaria ad aliqua bona opera moralia, et quomodo distinguatur a gratia necessaria ad singula opera supernaturalia, alterius considerationis est.

CAPUT XVII.

RESPONDETUR FUNDAMENTIS CONTRARIÆ SENTENTIÆ POSITIS CAPITE DECIMO.

1. *Solvitur primum fundamentum.* — Primum ac præcipuum fundamentum contrariæ sententiæ positum est in hoc, quod cogitatio congrua necessaria est ad honeste operandum, et illa non est debita naturæ, ac proinde est gratia. Ad quod multiplex responsio ex dictis accipi potest. Una est, illam cogitationem, sive sit debita, sive non, contineri intra terminos providentiæ naturalis, et ideo esse beneficium naturale, non tamen veram gratiam. Nec satis est dicere, illam providentiam naturalem oriri ex intentione dandi gloriam in prædestinatis, ideoque gratiam reputari. Non (inquam) hoc satisfacit, quia etiam ipsamet creatio datur prædestinatis ex illa intentione, ut supra dixi, et non propterea est gratia proprie dicta. Item

non est necesse talem cogitationem oriri ex illa intentione, ut patet in reprobis. Quod si dicatur, in eis dari ex voluntate antecedente dandi gloriam, hoc etiam per se non est necessarium, ut constat de homine in puris naturalibus. De principio autem necessario ad operationem, judicandum est ex his quæ sunt per se, non ex intentione DEI extrinseca. Si ergo talis cogitatio de facto aliquam utilitatem affert in ordine ad finem supernaturalem, dici quidem poterit esse ex providentia supernaturali, non tamen esse propriam gratiam nisi per extrinsecam denominationem. Sicut etiam salus, vel bona corporis, aut fortunæ interdum dantur vel auferuntur ex providentia supernaturali, non tamen propterea sunt propria gratia, de qua tractamus.

2. *Idem fundamentum aliter solvitur.* — Alia responsio est, illam cogitationem esse debitam naturæ secundum se spectatæ, esto non sit debita huic determinato individuo, et ideo non esse gratiam veram, hæc enim nec individuo, nec speciei ullo modo debita est: et ideo posset condi humana natura sine toto ordine gratiæ. Potestque hoc exemplo supra insinuato declarari. Nam qui tenetur ex justitia, vel officii debito pecuniam inter pauperes distribuere, non dicetur illam simpliciter donare, aut gratiam facere singulis pauperibus, licet voluntarie hos elegerit potius quam alios, ut eis talem eleemosynam conferret. Intereedit ergo ibi quædam benevolentia in electione personarum: donum autem ipsum secundum se spectatum debitum est, et ideo proprie et vere non est gratia. Eo vel maxime, quod supposita prima rerum institutione et communi causarum cursu, jam erit debita illa cogitatio tali individuo, quia ex solo generali cursu et concursu secundarum causarum, cum generali influenza primæ causæ sequetur, nisi extraordinarie impediatur. Hoc autem satis est, ut talis actio dicatur debita secundum naturæ ordinem. Nam quod illa prima institutio ordinis, et causarum universi potius quam alia voluntarie fuerit a Deo facta, pertinet ad donum creationis talis universi, tali modo composito, potius quam alterius: non ergo spectat ad ordinem gratiæ sanctificantis, de qua agimus. Ergo effectus, qui sequuntur ex tali institutione rerum cum communi cursu causarum secundarum, tam liberarum quam naturalium, et cum generali influenza Dei, ad beneficia naturalia pertinent, non ad ordinem gratiæ: talem autem esse illam cogitationem congruam, satis jam ostensum est.

3. *Mentis D. Thomæ interpretatio.* — Nec divus Thomas, loco ibi citato 1, 2, q. 109, art. 2, aliquid indicavit huic doctrinæ repugnans. Nam in corpore articuli tractat absolute de omnibus actibus voluntatis et generaliter docet, ad omnem volitionem boni indigere auxilio Dei moventis, per quod intelligit generale concursus primæ causæ, ut supra ostensum est. Postea vero in solutione ad primum specialiter tribuit primæ volitioni circa finem, quod sit ab exteriori principio, scilicet Deo, et ita reducit omnes motus voluntatis ad motionem Dei, non solum ratione concursus generalis, per quem immediate DEUS influit in omnes actus voluntatis, de quo in corpore articuli locutus fuerat: sed alia speciali ratione, scilicet, quia ad omnes actus circa media voluntas movetur ab intentione finis et ad intentionem finis movetur ab ipso Deo: et ita saltem ultima resolutio motuum voluntatis sit in DEUM. Quanquam autem obscurum et controversum sit, quonam modo intentio finis sit a Deo, ultra generale concursus; certum est tamen non loqui ibi D. Thomam de motione gratiæ, sed generaliter: nam, si discursus illius bonus est, etiam intentio finis pravi, quatenus non est ex priori actu voluntatis, est ab extrinseco agente DEO. Est ergo illa motio ordinis naturalis, si ad naturalem actum efficiendum juxta exigentiam naturæ detur: vel erit motio supernaturalis, si detur ad actus superioris ordinis. Unde Cajetanus ibi bene advertit, illam doctrinam coincidere cum ea, quam idem D. Thomas eodem libro, q. 9, art. 4, de motione voluntatis in genere tradiderat.

4. Quod autem citati auctores dicunt, illam DEI motionem esse cogitationem moventem ad intentionem finis, quæ naturaliter occurrit ante consilium, vel deliberationem voluntatis: hoc (inquam) non est consentaneum menti D. Thomæ. Quia hæc cogitatio pertinet ad motionem ex parte objecti: D. Thomas autem loquitur de motione ex parte potentiæ, ut patet ex dicta quæst. 9, art. 4. Item, quia illa cogitatio non semper reducit in Deum ut in causam proximam, sed in objecta externa: D. Thomas autem sentit, Deum immediate dare hanc motionem. Alii ergo dicunt, illam motionem esse determinationem physicam, quam specialiter solus Deus facit circa intentionem finis. Sed hoc etiam falsum est: quia si talis prædeterminatione necessaria est, etiam ad actus circa media erit necessaria, vel si repugnat libertati, etiam repugnabit dari ad intentionem finis, quia illa etiam actus liber est. Item specialiter

repugnabit circa intentionem pravi finis, cum tamen ratio D. Thomæ etiam de illa procedat. Et ob easdem rationes non potest illa motio intelligi de aliquo peculiari instinctu actuali et vitali, quem Deus specialiter imprimat circa intentionem finis: tum quia in intentione finis pravi hoc repugnat; tum etiam quia in actibus mere naturalibus, etiam bonis, non est necessaria illa specialis motio, ut probatum est.

5. Dicendum ergo est, in actibus naturalibus illam motionem non esse aliud, præter inclinationem naturalem voluntatis ad bonum suæ naturæ consentaneum, in supernaturalibus autem actibus esse vel infusum habitum, vel aliquam divinam inspirationem supernaturalem. Unde, loquendo de actibus ordinis naturæ, dicit idem D. Thomas, dicta quæst. 9, art. 4, intentionem finis ita tribui auctori naturæ, sicut motus gravis tribuitur generanti. Quæ proportio solum tenet in hoc, quod uterque motus est proxime ex inclinatione naturæ, data ab auctore ejus: salva tamen diversitate in modo efficiendi vitali et libero. Hæc ergo attributio, vel reductio talis actus in auctorem naturæ, non est ratione alicujus gratiæ, sed solius providentiæ naturalis. Cujus signum etiam est, quia est communis pravæ intentioni finis, non quatenus mala est, sed quatenus in aliquod bonum, qua tale est, tendit. Nam illud etiam provenit ex generali impetu naturæ ad bonum, quanquam quia non ex necessitate provenit, sed cum libertate, ideo ex defectu proximæ causæ possit male fieri.

6. *Ad loca Augustini respondent.* — Ad loca Augustini, quæ de sancta cogitatione afferuntur, ratione cujus tribuit Deo initium omnium bonorum operum, duobreviter dicimus. Unum est, loqui Augustinum de sancta cogitatione, quæ ad opera pietatis, ad vitam æternam conducentia, nos inducit. Aliud est, sub cogitatione sancta includere totam vocationem supernaturalem, id est, non solam mentis illuminationem, sed etiam voluntatis inspirationem et internam excitationem. Utrumque enim horum in superioribus probatum est et ex dicendis amplius constabit. Unde alia testimonia Patrum et Conciliorum, quæ requirunt gratiam ad singulos actus bonos ab eisdem explicantur (ut vidimus) de actibus pietatis Christianæ, seu (quod idem est) de actibus bonis factis, sicut oportet ad salutem, seu ad justificationem, vel promerendam, vel aliquo modo inchoandam. Et ita etiam intelligitur verbum Christi: *Sine me nihil potestis facere*, scilicet,

ad æternam salutem utile: de hac enim re ibi agebat, ut Augustinus notavit. Et hæc est phrasis Scripturæ, ut *nihil* esse dicatur, quod ad æternam vitam non confert, juxta illud 1, Corinthior. 13: *Si charitatem non habeam, nihil sum. Si distribuero, etc., charitatem autem non habeam, nihil mihi prodest.*

7. Addi etiam potest, probabile esse, Pelagianos negasse etiam necessitatem generalis et actualis influxus Dei ad opera naturæ consentanea, et putasse necessitatem illius concursus repugnare libertati: et in hoc sensu traditum esse interdum a Conciliis et Patribus, bona opera naturalia non posse fieri sine auxilio DEI, ut loquitur etiam D. Thomas, 1, 2, q. 109, art. 1 et 2, id est, sine cooperatione Dei. Sed quamvis fortasse unum, vel aliud testimonium Concilii Arausicani, aut Hieronymi, vel aliud simile possit hoc modo exponi, non tamen omnia illa: præcipue quæ de necessitate gratiæ adjuvantis et prævenientis per inspirationem et illuminationem divinam loquuntur: illa enim clare supponunt, non esse in libro arbitrio sufficientes vires ad illos actus, de quibus loquuntur, non solum quia dependent in operando a prima causa, sed etiam, quia in ratione causæ proximæ, est insufficientis: Et ideo, cum de necessitate gratiæ ad singulos actus loquuntur, sine dubio tractant de operibus pietatis, ut ostensum est.

8. *Ad primam rationem.* — Ad primam rationem ex necessitate orationis desumptam dici potest primo, orationem veram, de qua Sancti et Concilia loquuntur, esse unum ex operibus pietatis, quod sine gratia Dei fieri non potest, ut expresse tradit Concilium Arausicum, cap. 3, dicens, gratiam non dari ad humanam invocationem, sed ipsam gratiam facere, ut invocetur a nobis. Et ratio est, quia vera oratio debet fieri ex fide, ut passim in Evangelio Christus dixit et sumitur ex illo Pauli ad Romanos 10: *Quomodo invocabunt, in quem non crediderunt?* oratio autem ex fide est etiam ex gratia. Et hoc confirmat idem Paulus ad Romanos 8, dicens: *Spiritus adjuvat infirmitatem nostram.* Exponendo vero ad quid adjuvet, adjungit: *Nam quid oremus sicut oportet nescimus, sed ipse Spiritus postulat pro nobis gemitibus inenarrabilibus*, id est, postulare nos docet et facit, juxta Augustini expositionem de qua in secundo libro de Trinit., c. 6; et eodem sensu subdit, quod, *Spiritus secundum Deum postulat pro Sanctis*, id est, eos facit orare, oratione secundum Deum, id est, sicut oportet, ut Deo accepta sit. De hac ergo

oratione loquitur Augustinus, quando ab illa sumit argumentum ad necessitatem gratiæ. At hæc oratio nec in puris naturalibus fieri ab homine posset, nec ab infideli fieri potest, cum in fide fundetur: ergo vel homo in pura natura et nunc homo infidelis non potest facere bonum opus morale, quod absurdissimum est: vel illa oratio necessaria non est ad singula bona opera moralia, nec ratio Augustini ad rem præsentem accommodari potest.

9. *Secundo respondetur.* — Secundo dicimus: esto, non sit gratia necessaria etiam fideli homini ad singula bona opera moralia virtutum acquirarum, nihilominus orandum esse Deum, ut ad singula bene præstanda det auxilium peculiare, vel ut tale opus non mere naturaliter, sed aliquo modo meritorie fiat. Vel certe, quia licet auxilium gratiæ per se non sit necessarium ad singula ex his operibus, saltem est necessarium ad non peccandum, etiam contra legem naturæ, et contingens est in singulis actibus peccare, et incertum homini est, ubi possit ei accidere peccatum contra rationem naturalem, et ideo in singulis orare debet, ne illud eveniat. Unde, si absque fide posset homo habere cognitionem aliquam, et spem imperfectam auxilii divini, sicut nunc habet Judæus, deberet etiam, ut posset, orare propter eandem causam, quanquam revera talis oratio de se valorem non habeat.

10. Declaratur exemplo de homine infirmo, quo D. Thomas in hac materia utitur. Quamvis enim sine auxilio alterius possit parvam viam agere, aut singulos passus reddere: tamen, quia non potest solus totum motum efficere, et in singulis passibus cadere potest, ideo ad omnes continuatum auxilium postulat: ita ergo præstare se debet homo circa singula opera bona, propter periculum, quod est in singulis. Maxime, quia in præscientia Dei conditionata potest esse necessarium tale auxilium ad hoc, vel illud opus cum effectu præstandum, etiam si absolute non sit necessarium. Quia nimirum Deus prævidet, quod sine tali auxilio non fiet opus, etiamsi absolute possit fieri. Atque ita quamvis generatim loquendo, prudens petitio auxilii non sit semper propter absolutam impotentiam et necessitatem simpliciter, sed possit esse propter majorem suavitatem et facilitatem, ut in rebus humanis est evidens, tamen respectu Dei semper hæc commoditas reducit ad aliquam necessitatem, quia in ejus præscientia potest esse necessarium ad esse operis, quod simpliciter non est necessarium ad posse.

11. *An ad vincendam aliquam tentationem contra legem naturæ, vel ad singulas sit necessaria gratia.*—*Primum placitum.*—*Alia opinio.*—*Tertio opinio.*—In secunda ratione postulatur, an possit homo vincere aliquam tentationem contra legem naturæ, vel ad singulas vincendas sit necessaria gratia. Non enim desunt homines doctissimi, qui licet fateantur non esse necessariam gratiam ad singula opera honesta, putant esse necessariam ad vincendas singulas tentationes, saltem quatenus per dæmonis industriam et efficaciam augeri, et urgeri possunt. Quæ gratia, vel positiva est ad vincendam gravissimam tentationem, quam permittit DEUS, vel saltem negativa, quia non permittere, ut dæmon tentet, quantum potest, gratia est. Alii vero in alio extremo contendunt, hominem posse viribus liberi arbitrii resistere cuilibet tentationi sigillatim, quantumvis gravis videatur, licet perseverare diu in hac victoria non possit, sine auxilio gratiæ. Alii respondent, leviores, ac ordinarias tentationes sigillatim sumptas posse vinci ab homine per vires liberi arbitrii, non consentiendo. Quod quidem est satis ad operandum aliquod opus bonum morale. Nam (ut dixi) hic non agimus de quolibet opere, etiam distributive et includendo etiam difficillima, sed indefinite, de aliquo bono opere: illud autem etiam sine ulla tentatione occurrere potest.

12. Quod si instetur, nullum esse opus, quod, remota gratia, non possit esse difficile, imo et impossibile, si Deus permittat, hominem tentari a dæmone, quantum potest. Respondeo imprimis, fortasse non ita esse, quia multa occurrunt facienda opera bona, adeo facilia ex objecto et circumstantiis, ut perseverante usu rationis non valeat tantam difficultatem apponere. Nam, si adeo perturbet, vel distrahat mentem hominis, ut non possit attendere, jam non erit actus, vel omissio culpabilis: si autem possit homo satis attendere, sæpe res ipsa non patietur tantam difficultatem. Deinde dicitur, esto concedamus esse aliquam gratiam, quod Deus non permittat hominem, gravius tentari in singulis operibus bonis, quam de facto tentetur, non esse id contra veritatem, quam defendimus. Quia illa gratia est extrinseca et non est per se causa, sed solum tanquam removens impedimenta: hic autem tractamus de interna gratia illuminationis et inspirationis, divini que adjutorii, quæ gratia est per se et propria causa illorum actuum, propter quos datur. Ad tertiam rationem dicemus in capite sequenti.

CAPUT XVIII.

SATISFIT PRINCIPALI OBJECTIONI IN CAPITE NONO PROPOSITÆ.

1. Circa objectionem principalem, in capite nono, propositam cujus occasione hæc omnia diximus, multi theologi non censent inconveniens concedere, in aliquibus et multis hominibus adultis præcedere aliquod vel aliqua bona opera moralia ante omne internum auxilium præveniens, quod sit vera et supernaturalis gratia. Nam cum tale opus sit possibile ex sola ratione et libero arbitrio, non habet per se connexionem cum prævenienti auxilio gratiæ, ergo nullum est inconveniens, quod de facto præcedat.

2. Atque hinc ulterius multi docuerunt sic facienti quod in se est ad bene operandum moraliter per naturales vires quas tunc solas habet, Deum conferre suam gratiam non sanctificantem, sed primi auxilii supernaturalis seu vocationis ad fidem. Ita docuit expresse divus Thomas, 2 dist., 5 quæst., art. 1, distinct. 28, quæst. unic., art. 4, q. 14, de Verit., art. 11, ad 1, agens de filio infidelium in sylvis nutrito, qui perveniens ad usum rationis, ductum rectæ rationis sequitur, de quo ait, fore a Deo supernaturaliter illuminandum. Quod confirmat, lib. 3, contra Gentes, cap. 159, et 1, 2, quæst. 89, art. 6. Idem sensit Altisiodorensis, lib. 3 Summæ, tract. 2, cap. 1, quæst. 5, et lib. 2, tract. 11, cap. 1, q. 4, Alensis, 1 part., quæst. 29, M. 3, art. 1, ad 1, et 2 part., quæst. 19, M. 8, § 1, et 3 part., quæst. 69, M. 5, art. 3, ad 5 et 6, Gersonius Alpha., 24, lit. M. et Alpha., 61, lit. G. et in tract. de Vita spirituali, lect. 1. Idem docuerunt communiter theologi in 2, dist. 28, Albertus, art. 1, ad 4, Ægidius, art. 2, § 2, ad 2, Richardus, art. 1, quæst. 2, Nicolaus, de Orbeli, art. 2, et dist. 27, Gabriel, 2, dist. 22, quæst. 2, art. 3, dub. 1, et alii quos, capite septimo, retuli. Idemque secuti sunt ex modernis Thomistis, Sotus, 4, dist. 1, quæst. 2, art. 3, Victorius, Relect. de puero veniente ad usum rationis, 3 part., num. 14, Canon, Relect. de sacram. in gen., part. 1 et 2, censet probabile Medina, 1, 2, quæst. 89, art. 6, dub. ult., et quæst. 109, art. 6, dub. 3, ad 2 et 3, Viguerius, in Institutioni., Theol., cap. 10, § 4, Zumelius, 1, 2, q. 112, art. 3, disp. 5. Idem sequitur Vega, lib. 13, in Trid., cap. 12, Via 3, Corduba, late lib. 2, de Ignor., quæst. 4 tota, et quæst. 5, ad 4. Item

Driedus, tract. de Concordia, part. 2, cap. ult., et de Capt. et Redemp. gen. hum., tract. 2, c. 2, ait pie hoc credi, et in eo non pertinaciter errari. Idem Ruardus, art. 7, § *Doctores*, Albertus Pighius de libero arbitrio contra Calvinum, folio 99, ubi dicit esse sententiam Patrum, quam multi alii secuti sunt ex his qui contra hæreticos hujus temporis scripserunt.

3. Et sane quidquid sit de veritate hujus sententiæ, quam nunc defendere et explicare necessarium non est, nobis ad expediendam difficultatem propositam, ut paulo inferius dicam, verisimile tamen non est, tot graves theologos in ea doctrina periculose errasse, aut non posse habere sensum ab errore Pelagii omnino alienum. Non dubito ergo quin senserint totam illam gratiam primam, etiamsi detur homini bene operanti moraliter, non dari propter merita vel dispositionem talis operis, sed ex pura gratia Dei, opusque illud bonum ad summum posse deservire, ut dum est, impediatur peccatum, quod posset fortasse esse obex divinæ illuminationis. Quem sensum in libro tertio de Auxiliis, capite secundo, ita explicui, et a Marco Eremita traditum invenio in verbis quæ supra capite octavo citavi, ex libro de Paradiso, capite quinquagesimo tertio. Neque hic sensus excludit alium de faciente quod in se est per auxilium supernaturale. Nam respectu diversarum gratiarum in diverso sensu possunt eadem verba proferri. Itaque respectu gratiæ justificantis, et ad illam obtinendam necesse est, ut homo faciat, quod potest per præveniens gratiæ auxilium. Vel, quod idem est, homo jam præventus per auxilium supernaturale, si vult progredi, oportet, ut per receptum auxilium, quod valet, faciat; at vero respectu ipsius auxilii, si homo nondum est supernaturaliter præventus, non potest per auxilium operari: ergo de illo in a. i. o sensu dicitur, ut fatiat, quod potest, procurando non ponere obicem, et ad hoc aliquid boni, prout potest, operando.

4. *Ex hac sententia non sequitur dari causam prædestinationis quoad omnes effectus.*—Unde constat etiam, si hæc sententia admittatur, non sequi dari causam prædestinationis quoad omnes effectus ejus ex parte hominis prædestinati: quia per tale bonum opus non est sibi causa primæ gratiæ auxiliantis, sed Deus sua libertate illam confert, vel ex illa voluntate, quia vult omnes homines salvare, vel respectu prædestinati, ex illa voluntate qua illum elegit. Quod si dicas, saltem sequi dari causam per accidens, ut est removens impedimentum, sic enim videtur talis homo esse

causa primi auxilii sibi collati; respondetur, neque hoc modo esse causam illius effectus, ut ad prædestinationem pertinet. Tum, quia prædestinato datur illa prima illuminatio, non solum ut gratia sufficiens, sed etiam ut efficax et congrua, ad quod nullo modo servit tale opus, etiam per accidens: sed ex divina electione immediate procedit, tum etiam, quia si per illud opus bonum prævenitur talis homo, ne impedimentum ponat vocationi, hoc ipsum est ex prædestinatione, ut infra latius dicam.

5. *Non sequi alia incommoda dicta.*—Atque ita etiam cessant incommoda, quæ ex illa sententia inferebantur. Nam illa sententia non supponit posse hominem innocenter vivere, aut sæpius posse bene operari sine gratiæ auxilio, quin multo frequentius peccet, nisi divinitus præveniatur: sed supponit solum, posse aliquid boni facere, quod licet parum sit, saltem potest deservire ad impediendum pro tunc peccatum. Et tunc credit de misericordia Dei, non defuturum tali homini, non propter opus ejus, quod nullam habet proportionem cum gratia, sed quia de se propensus est ad dandum omnibus sufficientia, ac necessaria remedia ad salutem.

6. *Responsio ad objectionem præcipuam.*—Ultimo vero addo, totam hanc sententiam nobis necessariam non esse ad expediendam difficultatem positam, et ideo nunc nec probamus illam, nec rejicimus: pendet enim, ex multis principiis, quæ in materia de gratia examinanda sunt. Dico ergo ex illis verbis Pauli, *Deus vult omnes homines salvos fieri*, potius sequi probabiliter, omnibus hominibus adultis dare aliquod principium salutis, atque adeo aliquam vocationem. Unde quamvis ante hanc vocationem supernaturalem possit homo aliquod bonum opus facere et illud faciat, et postea vocetur a Deo, non sequitur, quod vocetur propter opus, sed pro generali Dei benevolentia erga homines et propter Christum. Neque etiam est necesse, ut tale bonum opus concurrat removendo obicem, quia etiamsi homo maxime peccaret, Deus illuminaret illum ex illa generali voluntate, ut pie credi potest. Nam quia tempus dandi hanc illuminationem primam, non est unum et idem præfixum pro omnibus hominibus, sed Deus dat tempore opportuno, vel a se definito, ideo, sive homo antea operetur bene, sive male, nec acceleratur, nec retardatur tempus illud a Deo præfixum, nec in eo præfiniendo habuit Deus respectum ad opus hominis, sed ad ordinem suæ sapientiæ et consilium suæ voluntatis.